

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σοῖσιτός < *σοῖζω < σοί.

1) Ἄσογος 2, ὁ ἰδ., Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Ἄσογος 4, ὁ ἰδ., Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.

ἀσόλιαστος ἐπιθ. σύνηθ. ἀσόλιαστους βόρ. ιδιώμ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σολιαστός < σολιάζω.

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐτέθη κάττυμα, ἐπὶ ὑποδημάτων ἔνθ' ἀν.: Ἄσόλιαστα παπούτομα. Συνών. ἀμετζεσόλιαστος, ἀπέτισωτος.

ἄσορτος ἐπιθ. Κρήτ. Νάξ. Σῦρ. Χίος κ.ά. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σόρτα ἢ σόρτε.

Ἄτυχής ἔνθ' ἀν.: Εἶναι ἄσορτη ἢ κακομοῖρα Σῦρ. Ἐ, τὸν ἄσορτο, εἶδα μοῦ μέλλουδονε νὰ πάθω! (τί ἐμελλον νὰ πάθω) Κρήτ. Συνών. κακόσορτος.

ἄσοῦ Τσακων. Ἐξ ἁμαρτ. ἀρχ. Δωρικ. ἀθ ὦ παρὰ τὸ ἦ θ ὦ. Διηθῶ, στραγγίζω διὰ παννίου ὑγρὸν τι, σουρῶνω: Ἄσητξε τὸ γὰ δύο φορὲ (ἐπέρασε τὸ γάλα δύο φορὰς ἀπὸ παννί).

ἄσουβάευτος ἐπιθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουβαευτός < σουβαεύω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐκαλύφθη μὲ σουβαῦν, μὲ ἀσβεστοκονίαμα. Συνών. ἄσουβάντιστος.

ἄσουβάντιστος ἐπιθ. σύνηθ. ἄσουβάντιστους βόρ. ιδιώμ. ἀσουβάδιστος πολλαχ. ἀσουβάδ'στους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀσοβάντιστος ἐνιαχ. ἀσουφάτιστος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀσουφάτιστους Μακεδ. (Βογατσ.) ἀσιάτιστος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουβαντιστός < σουβαντίζω.

Ἄσουβάευτος, ὁ ἰδ. ἔνθ' ἀν.: Ἄσουβάντιστος τοῖχος. Ἄσουβάντιστη μάντρα. Ἄσουβάντιστο σπίτι σύνηθ.

ἄσούβριστος ἐπιθ. Α.Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουβριστός < *σουβρίάζω < σουβῆς.

Ἀκάθατος, ἀσυγύριστος: Φρ. Ἄνύπλητος κὶ ἀσούβριστος.

ἄσούβλιστος ἐπιθ. σύνηθ. ἀσούβλιστους βόρ. ιδιώμ. ἀσούγλιστος ἐνιαχ. ἀσούγλιστους Μακεδ. ἀσούβλιγος ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σουβλιστός < σουβλίζω.

Ὁ μὴ διαπερασθεὶς εἰς ὄβελόν ἔνθ' ἀν.: Ἄσούβλιστο ἀρνὶ σύνηθ.

ἄσούδωτος ἐπιθ. Ἡπ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουδωτός < *σουδώνω < σοῦδα.

Ὁ μὴ ἔχων στένωμα, ἦτοι μέρος ὅπου τὰ ὕδατα ρέουν ὀρητικῶς.

ἀσουλουμάδιαστος ἐπιθ. Σύμ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουλουμαδιαστός < σουλουμαδιάζω ἁμαρτ.

Ὁ ἄνευ ψιμυθίου, ἀψιμυθιώτος.

ἀσουλούπιαστος ἐπιθ. Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀσ'λούπιαστους Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουλουπιαστός < σουλουπιάζω ἁμαρτ.

Ἄσουλούπωτος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἄσουλούπιαστος ἄνθρωπος Κορινθ. Ἄσ'λούπιαστου κουρίτσ' Κοζ.

ἀσουλούπωτος ἐπιθ. σύνηθ. ἀσ'λούπουτους βόρ. ιδιώμ. ἀσ'λούπωτος Στερελλ. (Δεσφίν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουλουπωτός < σουλουπώνω.

Ὁ μὴ ἔχων καθόλου μορφὴν καλήν, κανονικὸν σχῆμα, ἄκομπος τὴν ἐμφάνισιν σύνηθ.: Ἄσουλούπωτος ἄνθρωπος - γάτος - σκύλλος κττ. Ἄσουλούπωτη γυναῖκα κττ. Ἄσουλούπωτο κορίτσι - κορμί - πόδι κττ. σύνηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγαρθοκαμωμένος καὶ ἀσκημοσοῦλουπος.

ἀσουλφάνιαστος ἐπιθ. ἁμαρτ. ἀσουρφάνιαστος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουλφανιαστός < *σουλφανιάζω < σοῦλφανο.

Ὁ μὴ ἀπολυμανθεὶς ἢ προφυλαχθεὶς ἀπὸ ἀσθeneiῶν διὰ καπνισμοῦ ἢ ραντίσματος θείου, ἐπὶ ἀμπέλου: Ἄμπέλι ἀσουρφάνιαστο.

ἀσουμπαλάδα ἢ, ἁμαρτ. ἀτζουβαλάδα Α.Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσούμπαλος καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).

Ζωηρότης, ἀταξία: Σάνοιξε 'κειανὲ τὰ κωπέλλια εἶδα φρόνιμά 'ναι, κ' ἐμένα εἶδα ἀτζουβαλάδα τὴν ἔχοντε.

ἀσουμπαλιὰ ἢ, ἁμαρτ. ἀσουβαλιὰ Ἄνδρ. Μύκ. ἀτσουβαλιὰ Κρήτ. (Σητ.) ἀτζουβαλιὰ Κρήτ. ἀνατζουβαλιὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσούμπαλος.

Ἐλλειψις τάξεως, ἀκαταστασία, ἀδεξιότης ἔνθ' ἀν.: Εἶδες μὲν ἀσουβαλιὰ ποῦ 'χει ἀπάνω του! Ἄνδρ. Ἡκαμένε πάλι τὴν ἀσουβαλιὰ του αὐτόθ. Ἄτσουβαλιές δὲ μοῦ χρειάζου-ναι Σητ. Συνών. ἀσουρωσιὰ.

ἀσουμπαλιάζω ἁμαρτ. Μέσ. ἀτσουβαλιάζομαι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσούμπαλος.

Γίνομαι οἰονεὶ ἀσούμπαλος, καταντῶ εἰς ἀκαθαροσίαν καὶ ἀκοσμίαν: Πολὺν γαιρό 'χομε νὰ πλύνωμε τὰ ροῦχα μας κ' ἐτσουβαλιαστήκαμε.

ἀσουμπαλιάρης ἐπιθ. ἁμαρτ. ἀτσουβαλιάρης Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσουμπαλιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀκάθατος: Ἄτσουβαλιάρης εἶναι καὶ δὲ δρώγω προῦμ' ἀπὸν τὰ χέρια δον (προῦμ' = προῦμα, τίποτε). Συνών. ἀσούμπαλος 1, βρομιάρις, βρόμικος.

ἀσουμπαλοδουλειὰ ἢ, ἁμαρτ. ἀτσουβαλοδουλειὰ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσούμπαλος καὶ τοῦ οὐσ. δουλειὰ.

Ἄτακτος, ἀδεξία ἐργασία: Βιάζεται καὶ κάνει ὄλο ἀτσουβαλοδουλειές.

ἀσουμπαλομάζωμα τό, ἁμαρτ. ἀτσουβαλομάζωμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσούμπαλος καὶ τοῦ οὐσ. μάζωμα.

Πληθ. πράγματα ἀκάθαρτα, τὰ ὁποῖα συλλέγει κανεὶς ἀπεδῶ καὶ ἀπεκεῖ: Ἐ τὸ σπίτι μου ἀτσουβαλομαζώματα δὲ θέλω, μόνο νὰ τὰ πᾶς ἐκεῖα ποῦ τὰ βρῆκες.

ἀσούμπαλος ἐπιθ. ἁμαρτ. ἀσούβαλος Ἄνδρ. Μύκ. ἀτσούμπαλος Σίφν. ἀτσούβαλος Κρήτ. (Κασιδ. Σητ.) ἀτζούβαλος Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. Χαν. κ.ά.) Κύθν. Πάρ. ἀτζούβαλος Κρήτ. (Βιάνν.) ἀνατσούμπαλος Κίμωλ. ἀνατζούβαλος Κρήτ. ἀνεσούμπαλος Σῦρ. Χίος ἀνεσούβαλος

